

[Indenrigsministeren]

sommeligt foretagende, hvor der ikke sker ret meget.

Flere ordførere har været inde på tanken om at lave et udvalg, et råd eller en kommission, uafhængigt af den siddende regering. Jeg spørger mig selv, om man ville have det samme synspunkt, hvis der var en anden regering end denne regering, for det kan jo godt påvirke ens vurdering af, hvordan man vil have det. Man skal bare gøre sig klart, at man, hvis man forestiller sig, at man dermed gør sig uafhængig af den til enhver tid siddende regering, også fratager denne et fantastisk ansvar. Det er i virkeligheden en behagelighed for regeringen og en minister at blive frataget et sådant ansvar, for vi kan ikke stilles til regnskab for noget, vi ikke er blevet pålagt, og dermed er det ene og alene folketingets ansvar. Derfor vil jeg gerne drøfte med de ordførere, der har været oppe at tale så varmt for denne tanke, om man helt har gennemtænkt, hvad det egentlig er, man her har foreslået.

Til fru Karen Højte Jensen skal jeg sige tak for indlægget. Jeg er glad for, at fru Karen Højte Jensen kaldte redegørelsen for et godt grundlag for debat. Jeg kan godt sige åbent og ærligt, at det har været et overmåde vanskeligt arbejde både for indenrigsministeriet og for ministeren selv, som naturligvis må have nogen bæven over for dette meget store og komplicerede emne, som man faktisk skal være overordentlig fræk for overhovedet at sætte pen til papiret om, også fordi det vel overhovedet er noget af det væsentligste i vores tilværelse, vi drøfter her i dag.

Det, der er så vanskeligt, er, at vi i disse sager skal afveje et behandlingshensyn og hensynet til retten til at være forskellig, som hr. Bjørn Elmquist vist nævnte, over for retten til at fødes med et handicap, som flere ordførere har været inde på. Jeg mener faktisk overordentlig alvorligt, at det er nødvendigt for os, at det ikke bliver noget odiøst at sige: jeg vil gerne gennemføre et svangerskab, selv om det barn, jeg føder, skulle blive handicappet. Men spørgsmålet er selvfølgelig, hvem der skal have myndighed til at afgøre, at andre ikke skal slippe for en lidelse, som det også er blevet refereret nogle gange her i dag, fordi også lindring af sygdom er et fundamentalt menneskeligt træk hos os. Tingene er ikke firkantede, og det er netop disse to modsætninger, der gør denne diskussion

både så overordentlig spændende og vanskelig.

Fru Karen Højte Jensen citerede en advarsel mod en lovgivning, der styrer i detaljer. Den udtalelse var jeg særdeles glad for, for der sker så meget på dette område i øjeblikket, at vi ganske simpelt skulle løbe med tungen ud af halsen, hvis vi skulle lovgive i detaljer. Vi må lægge nogle rammer, og vi må fastslå nogle ting, som vi under ingen omstændigheder kan acceptere, og så må vi have et råd, der kan følge den videre tekniske udvikling, og som kan hjælpe os med rådgivning og vejledning og kan sige til os, når en lovgivning er fornøden.

Jeg er meget enig i, at der skal lægmænd med i et sådant råd, og jeg er også enig med fru Karen Højte Jensen i, at der skal lyttes til befolkningen. Jeg tror også, hr. Steffensen var inde på nødvendigheden af, at man lytter til, hvad der er befolkningens synspunkter i disse spørgsmål, og at vi altså ikke går ud i et lovmageri, som i virkeligheden er uden bund i befolkningens synspunkter. Jeg synes netop, det har været væsentligt i denne debat, at befolkningen har været så utrolig nuanceret i sine synspunkter.

Jeg vil gerne sige hr. Bjørn Elmquist tak for tilslutningen til redegørelsen. Jeg er enig i, at det er på tide, at denne debat bliver ført i folketinget og alle andre steder. Som der står i redegørelsen, er det tanken, at dette etiske råd skal give en redegørelse til folketinget en gang årlig, så folketingsudvalget til enhver tid vil have mulighed for at vurdere det arbejde, dette etiske råd har udført i det forløbne år, og selvfølgelig skal det etiske råd give folketinget og ministeren råd og vejledning om, hvor man mener der eventuelt kunne være basis for en lovgivning.

Jeg var glad for hr. Bjørn Elmquists udtalelse om, at den lægevidenskabelige forskning ikke må stoppes. Vi skal være opmærksom på, at der hver eneste dag er mennesker i dette samfund, som i bogstaveligste forstand er dødsens afhængige af de fremskridt, som lægevidenskaben foretager. Det er et moment, som man bliver nødt til at have med i denne diskussion.

Jeg skal også sige tak til hr. Bjørn Elmquist for tilslutningen til princippet om retten til at være forskellig. Jeg lyttede til den interessante diskussion om, hvad det så er for noget, men jeg mener stadig væk, at det er et